

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επιτηθέμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχάτην παιδικών περιόδων σύγγραμμα, αληθείς παρουσιάζει την χάραν ημών υπηρέσει και υπό του Ολοκληρωτικού Πατριάρχου, Κωνσταντινουπόλεως, ως άναγνωστέον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικῶς

Ἐξωτερικῶς

Ἐτησίαι δρ. 8.— Ἐτησίαι φρ. 20.—
Ἐξήμενος 4,50 Ἐξήμενος 5,50
Τρίμηνος 2,50 Τρίμηνος 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκδοτοῦ μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἐσωτερ. λ. 15, Ἐξωτερ. λ. 20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
πράτνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδουάρδου δρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Σεπτεμβρίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 41

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπὸ σήμερον, τὸ φυλλάδιον τῆς «*Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν*» τιμᾶται λεπτὰ 15 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ λεπτὰ 20 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Ἐνδόξως ἰδιαιτέρως διὰ τοὺς συνδρομητὰς δὲν γίνονται πλέον, ἐπειδή, πρὸς τὸ παρόν, δὲν ὑπάρχει ἄλλος χάρτης, ἐκτός αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου τυπώνονται ὅλα τὰ φυλλάδια, καὶ τῶν ἀγοραστῶν καὶ τῶν συνδρομητῶν.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυστικώρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝΙ)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Πρὶν πῆ μάστιγα τίποτε αὐτός, ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ ἐπρότεινε νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἐξερεύνησι, γιὰ νὰ λυθῇ ὁριστικῶς τὸ ζήτημα τοῦ ὑποθετικοῦ ναυαγίου. Καὶ ρώτησε πόσο μπορεῖ νὰ πεῖγε τὸ Ἀητονύχι ἀπὸ τὴν ἀκρὴ τῆς Χερσονήσου.

— Τριάντα μίλλια περίπου, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, μὲ τὰ στροφογυρίσματα τῆς ἀκτῆς.

— Τριάντα μίλλια! Ὅχι περπατοῦμε ἀπὸ τὴν ἡμέρα. Νομίζω ὅμως, ἐπὶ πρέπει νὰ γυρίσουμε στὸ Γρανίτινο Παλάτι ἀπὸ τὴ μαστιχοβραϊνὴ ἀερογυαλιὰ.

— Ναι, εἶπε ὁ Χάρμπερτ, μὰ ἀπὸ τὸ Ἀητονύχι, ὡς τὸ Γρανίτινο Παλάτι, θὰ εἶνε ἀκόμα δέκα μίλλια.

— Σαράντα λοιπὸν τὸ ὅλον, ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ. Μποροῦμε νὰ τὰ κάμωμε. Ἔτσι θὰ ἰδοῦμε μιὰ καὶ καλὴ ὁτι δὲν εἶδαμε ὡς τώρα ἀπὸ τὴ νησί μας, καὶ δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσωμε ἄλλη ἐξερεύνησι.

— Σωστά, εἶπε ὁ Πέγκροφ. Μὰ ἡ πύργα;

— Ὅπως ἐμείνε μιὰ μέρα μονάχη τῆς, μπορεῖ νὰ μείνῃ στὸ ἴδιο μέρος, καὶ δυό. Ὡς τώρα, στὸ νησί μας δὲν εἶδαμε κλέφτες. — Καὶ ὅμως, εἶπε ὁ αὐτός, ἔτιν

θυμάμαι τὴν ἱστορία τῆς Χελώνιας, δὲν μπορῶ νὰ χω καὶ τόση ἐμπιστοσύνη...

— Καλὰ τώρα! ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ τὴν ἱστορία τῆς χελώνιας! Μὰ δὲν εἶπαμε, ὅτι ἡ θάλασσα τὴν ξαναγύρισε στα πόδια τῆς καὶ μπόρεσε νὰ φύγῃ;

— Ποὺς ξέρει; ψιθύρισε ὁ μηχανικός.

— Μὰ... ἀρχισε νὰ λέγῃ ὁ Νάβ.

Κι' ὁ μαῦρος, σὰ νάθελε νὰ σκεφθῇ ἀκόμα, ἐσταμάτισε μὲ τὸ στόμ' ἀνοικτό.

— Ἦ θέλεις νὰ πῆς, Νάβ; τὸν ρώτησε ὁ κ. Σμιθ.

— Θέλω νὰ πῶ, ἐξακολούθητε ὁ Νάβ, ὅτι ἄμα φθάσουμε, γιάλδ-γιαλδ, ὡς τὸ Ἀητονύχι, καὶ στρίψουμε αὐτὸ τὸ ἀκρωτήρι, θὰ βρεθῶμε ἀποκλεισμένοι...

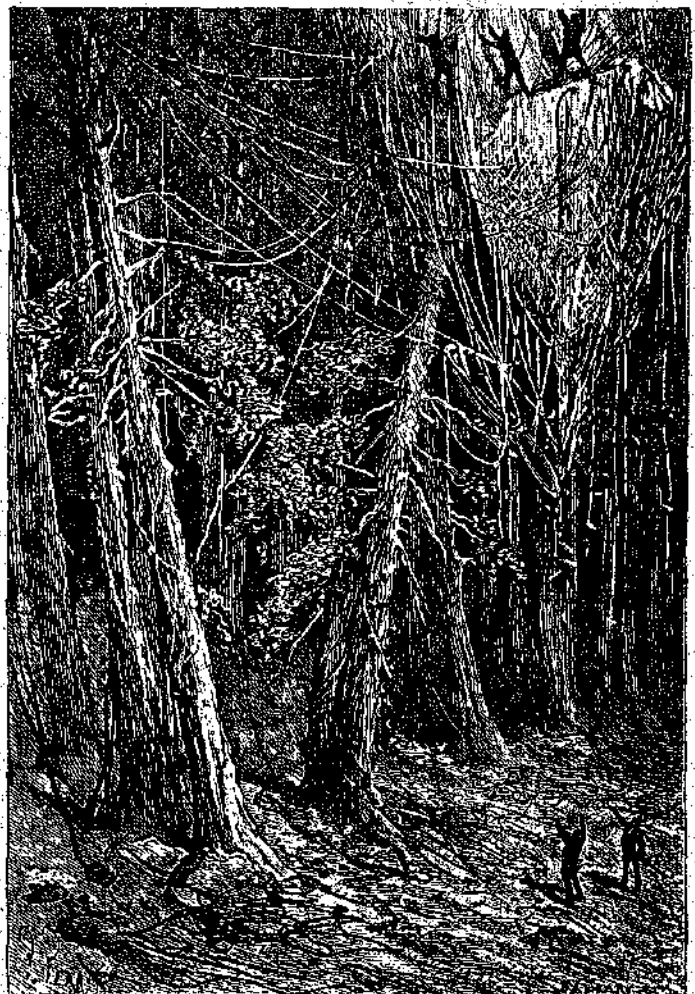
— Ἀπὸ τὴν Εὐχαριστία, ἀλήθεια! ἐφώνησε ὁ Χάρμπερτ. Καὶ δὲν ἔχουμε οὔτε γεφύρι, οὔτε βάρκα, γιὰ νὰ τὴν περάσουμε.

— Μπα! ἔκαμε, ὁ Πέγκροφ μὲ μερικὸς κορμούς δένδρων, πού θὰ τοὺς ριζώμε στὸ νερό, δὲν θὰνε δύσκολο νὰ περάσουμε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

— Ἴσως, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ πρέπει ὅμως νὰ κατασκευάσωμε ἐνα γεφύρι, γιὰ νὰ ἔχουμε εὐκόλη συγκοινωνία μὲ τὸ Φαρ-Ουέστ.

— Γεφύρι! ἐφώνησε ὁ Πέγκροφ. Καὶ μήπως ὁ κού-

ριος Σμιθ δὲν εἶνε μηχανικός; Ἄν χρειασθῇ γεφύρι, θὰ μὰς κἀν γεφύρι. Ὅσο γιὰ νὰ περάσουμε ἀπὸ τὴν ἑνα ὄχθη τῆς Εὐχαριστίας στὴν ἄλλη, χωρὶς νὰ βραχῆ οὔτε κλωστή ἀπὸ τὰ ρούχ' αὐτοῦ, ἀναλαμβάνω ἐγώ. Ἐχουμε ἀκόμη τρόφιμα γιὰ μιὰ ἡμέρα; εἶνε ὅτι χρειάζεται. Ἀφίνω δὲ ἴσως καὶ τὸ κυνήγι δὲν θὰ μὰς λείψῃ σήμερα, ὅπως δὲν μὰς ἔλειψε καὶ χθές. Δρόμο λοιπὸν καὶ ὁ Θεὸς βοηθός!

Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἐδράσθη δύο σχεδὸν ὥρες.

Η πρότασις του ρεπόρτερ, που την υποστήριξε ζωηρά κι' ο ναύτης, έλαβε γενική έπιδοκιμασία, γιατί όλοι ήθελαν να τελειώσουν αυτές η άμφιβολίες και, αν εγγύριζαν από το Άητονύχι, η έξερουνήσι θα συνεπληρώνετο. Άλλα δεν έπρεπε να χάσουν ούτε ώρα, γιατί είχαν να κάνουν οφράντα μιλίλια και δεν ήλογαριάζαν, ότι μπορούσαν να γυρίσουν στο Γρανίτινο Παγάτι πριν να νυκτώση.

Στις έξη λοιπόν, το πρωί, οι άποικοι έξεκίνησαν. Για κάθε ένδεχόμενο, καλό συναπάντημα, τα τουφέκια γεμίθησαν με σφαίρες κι' ο Τόπ, που θα πήγαινε μπροστά, διατάχθηκε να ψάξη την άκροθαλάσσια.

Από τη μύτη του άκρωτηριού, που έσχηματίζει την ούρα της χερσονήσου, η άκτιή έστρωγγύλευε 'ς ένα διάστημα πέντε μιλίων, που το πέρασαν γρήγορα, χωρίς όμως να ανακαλύψουν, — μολονότι έρευνούσαν προσεκτικώτατα, — το ελάχιστο ίχνος παλιός ή πρόσφατης άποβάσεως, ούτε συντρίμμι, ούτε λείψανα κατασκηνώσεως, ούτε στάκτη φωτιάς, ούτε πατημασιά.

Όταν έφθασαν στη γωνία, όπου το τόξο έτελείωνε κι' άρχισε εύθετα γραμμή, οι άποικοι μπόρεσαν να κυτάξουν τη μεσημβρινή παραλία της νήσου 'ς όλη της την έκταση. Εκει έσχηματίζετο ο όρμος Ουά-αγκών. Κι' ύστερ' από εικοσιπέντε μιλία, η άκτιή έτελείωνε στο Άητονύχι, που μόλις διακρίνεται μέσα στην πρωινή ομίχλη και που ένα φαινόμενο κατοπτρισμού το έδειχνε σαν κρεμασμένο ανάμεσα θάλασσας κι' ουρανού.

Από τη θέσι, όπου εϋρίσκοντο οι άποικοι, ως το βάθος του μεγάλου όρμου, η παραλία άπτελειότο, πρώτα από μια πλαταιά, ίσια, όμαλή άμμουδιά, που την έκλειψε έδώθε μια γραμμή από δένδρα έπειτα από μίαν άκρογιαλιά μάλλον πετρώδη, πολύ ανώμαλη, πολυσχιδή, έλο μύτες και γλώσσες και τέλος από μερικους μαύρους βράχους, συσσωρευμένους με γραφική άταξία και καταλλήγοντας στο Άητονύχι.

Τέτοιος ήταν ο σχηματισμός αυτού του μέρους της νήσου Λίγκολν, που οι άποικοι της τούδλεπαν για πρώτη φορά.

— Καραάι που θα έπρεπε από δω, θα χάνονταν χωρίς άλλο! είπε ο Πέγκροφ. Άμμουδιές που προχωρούν στη θάλασσα, ξέρες, βράχοι, κακοταξιά!

— Πάντα όμως κάτι θάμνε απ' αυτό το καράβι! άποκρίθηκε ο Γεδεών Σπίλεττ.

— Ναι, κομμάτια του στους βράχους, αλλά τίποτα στην άμμουδιά, υπέλαβε ο ναύτης.

— Γιατί;

— Γιατί οι άμμοι, πιο επικίνδυνοι κι από τους βράχους, καταπνίγουν ό,τι τους πέσει. Λίγες ήμερες άκούει, για να σκεπασθή και να εξαφανισθή όλάκατρο σκάφος πλοίου πολλών εκατοντάδων τόνων!

— Ωστε λοιπόν, Πέγκροφ, ρώτησε ο

μηχανικός, αν χάθηκε κανένα πλοίο 'ς αυτό το μέρος, μπορεί τώρα να μη φαίνεται ούτε ίχνος του;

— Από το σκάφος και, άποκρίθηκε ο ναύτης. Θάταν όμως παράξενο, αν δεν βρίσκαμε, σπαρμένα έδώ κι' εκεί, στην άκρογιαλιά, τίποτε σχοινιά, τίποτε κομμάτια από τα καθάρτια του, από τα σχοινιά του...

— 'Ας εξακολουθήσωμε λοιπόν την έρευνά μας, είπε ο μηχανικός.

Στη μία μετά το μεσημέρι, οι άποικοι έφθασαν στο βάθος του όρμου Ουά-αγκών κι' ως την ώρα εκείνη είχαν κάμη δρόμο είκοσι μιλίων.

Εκάθησαν για να ξάνη.

Από κει, καθώς είπαμε, άρχισε η ανώμαλη άκρογιαλιά, σπαρμένη από μια μακρύν γραμμή σκοπέλων, που η άμμωτις δεν θάργυσε να ξεσκεπάσει. Τα πλαταιά κύματα της θάλασσας έσπάζαν τώρα στης κορυφές αυτών των σκοπέλων με λίγους άφρους. "Ός πέρα στο Άητονύχι, η άμμουδιά ήταν στενή, περιωρισμένη από τους βράχους της θάλασσας κι' από τα δένδρα της άκροθαλάσσιας. Άλλα πολλοί από τους βράχους εκείνους ήταν πασιμένοι μες στη μέση και την έφραζαν. "Ό γρανίτινος τοίχος έτεινε όλοένα να ύψωνεται, και, από τα δένδρα που τον έστεφάνωναν από πίσω, δεν έβλεπες παρά της πράσινες κορυφές, άκίνητες στην άκρη νηνεμία.

Η πορεία θάταν τώρα δυσκολώτερη. Αφού ξεκουράσθησαν μισή ώρα, οι άποικοι ξεκίνησαν πάλι. Τα μάτια τους δεν άφισαν ανεξερεύνητο κανένα σημείο εκείνης της άκρογιαλιάς. "Ό Νάβ κι' ο Πέγκροφ προχωρούσαν άκόμα κι' ως τους σκοπέλους, κάθε φορά που έβλεπαν από μακριά τίποτε ύποπτο. Άλλά κάθε φορά έβεβαιώνοντο, ότι το ύποπτο αυτό δεν ήταν παρά κάποιος παράξενος σχηματισμός των βράχων.

Τα φωγώσιμα κογγύλια άφθονούσαν 'ς αυτούς τους βράχους. Άλλά για να έπωρεληθούν από τούτα τα σχοινιά τους οι άποικοι, έπρεπε πρώτα να γίνη το γεφύρι, που θα ένωνε της δύο όχθες της Εύχαριστίας και να τελειοποιηθουν τα μέσα της μεταφοράς.

Τίποτε λοιπόν σχετικό με το ναυάγιο δεν έφαινετο στην άκρογιαλιά εκείνη. Κι' οι άποικοι άρχισαν να περικλείονται, ότι δεν θα εϋρίσκαν και δεύτερο κιβώτιο, γεμμάτο σαν το πρώτο...

Στις τρεις, έφθασαν 'ς ένα μικρό όρμο, άντελώς κλεισμένο, όπου κανένα ρεύμα δεν έφθανε. Έσχημάτιζε εν' άληθινό φυσικά λιμανάκι, άόρατο από το πέλαγος, όπου ώδηγούσε ένα στενό πέρασμα, ανάμεσα στους σκοπέλους.

Στο βάθος αυτού του όρμίσκου, οι βράχοι άνοιγαν κι' έσχηματίζετο μια όμαλη όχθη, έλαφρά άνηφορική, που ώδηγούσε στο υπερκείμενο όροπέδιο.

Το όροπέδιο αυτό άπέχει, ως τέσσερα μιλία από την Τροφίθεα.

Ο Γεδεών Σπίλεττ πρότεινε στους συντρόφους του να σταματήσουν 'ς εκείνο το μέρος. Το δευθήκαν πρόθυμα, γιατί ο δρόμος τους είχε άνοιξη την όρεξη και μολονότι δεν ήταν ώρα γεύματος, καθένας ήθελε να φάγη κάτι τί. Άλλως τε το μικρό αυτό κολλατσιό θα τους βαστούσε ως το βράδυ, που θα έγευματίζαν στο Γρανίτινο Παλάτι.

Υστερ' από λίγα λεπτά, οι άποικοι, καθισμένοι κάτω από μια θαυμασία συστάδα πεύκων θαλασσιών, κατεβρόχθιζαν τα τρόφιμα που είχε βγάλη από το σακκούλι ο Νάβ.

Η όχθη είχε ύψος εξήντα κόδια από την έπιράνεα της θάλασσας. Η όπισκή λοιπόν άκτινή ήταν άρκετά μακριά. Περιούζε άπάνω από τους τελευταίους βράχους του άκρωτηριού κι' έφθανε ως τον όρμο της Ένωσεως. Άλλά ούτε το νησάκι, ούτε τ'όροπέδιο της Τροφίθεας ήταν όρατά από κει, γιατί το ύψωμα του έδάφους και το παραπέτασμα των ψηλών δένδρων έφραζαν άπότομα τον βορεινό ορίζοντα.

Περικό να προσθέσουμε, ότι παρά όλη την θαλασσία έκταση που μπορούσαν ν' άγκαλιάσουν με το μάτι, και μολονότι το τηλεσκόπιο του μηχανικού έξερεύνεσε σημείο προς σημείο όλο εκείνο το τόξο, όπου ένώνετο η θάλασσα με τον ουρανό, πουθενά δεν εϋάνηκε πλοίο. Άλλά και 'ς όλο το άνεξερεύνητο μέρος της άκρογιαλιάς, από την άμμουδιά ως τους σκοπέλους, το τηλεσκόπιο δεν άνακάλυψε το ελάχιστο ίχνος ναυαγίου.

— Έτελείωσε! είπε ο Γεδεών Σπίλεττ πρέπει να το πάρουμε άπόρραυ και να παρηγορηθούμε τουλάχιστο με την σκέψη, ότι κανείς δεν ήλθε να μας διαμερισθίση την κατοχή της νήσου Λίγκολν!

— Μα εκείνο το σκάγι; άποκρίθηκε ο Χάρμπερτ. Δεν ήταν βέβαια ρανταστικό...

— Μακάρι ναταν! είπε ο Πέγκροφ που θυμήθηκε το σπασμένο του δόντι.

— Τι πρέπει λοιπόν να συμπεράνουμε; ρώτησε ο ρεπόρτερ.

— Ότι προ τριών τουλάχιστο μηνών, έπασε έδώ μία τουφεκιά. Άλλά όσο είναι βέβαιο, ότι κάποιος έπάτησε αυτό το νησί, άλλο τόσο, και ίσως βεβαίωτερο φαίνεται τώρα, ότι ο κάποιος αυτός το έγκατέλειψε.

— Θέλετε να πητε, κύριε Σμιθ, ρώτησε ο Χόρμπερτ, ότι το πλοίο ξενάφυγε;

— Βεβαίωτατα.

— Κι' έχασαμε τέτοια εύκαιρία να γυρίσουμε στην πατρίδα; είπε ο Νάβ.

— Έτσι φαίνεται, δυστυχώς... — Καλά λοιπόν! μια που χάθηκε η εύκαιρία, δρόμο τώρα! έρώναξε ο Πέγκροφ, που άρχισε να νοσταλγή το Γρανίτινο Παλάτι.

Άλλά μόλις σηκώθηκε, τα γαυγίσματα του Τόπ άντηχησαν δυνατά και σε λίγο, ο σκύλος βγήκε απ' το δάσος, κρατών στο στόμα του ένα κομμάτι κανί λασπωμένο.

Ο Νάβ έτράβηξε το κανί αυτό από το στόμα του σκύλου. Ήταν μπαμπακερό, χοντρό και γερό άμερικάνικο.

Ο Τόπ εξακολουθούσε να γαυγίζει και, τρέχων μπροστά και πάλι γυρίζων, έφαινετο σα να προσκαλούσε τον κύριό του να τον ακολουθήγη στο δάσος.

— Κάτι θα είναι κει μέσα που θα μπορούσε να εξηγήση το σκάγι; μου, ερώναξε ο Πέγκροφ.

— Κανένας ναυαγός! άποκρίθηκε ο Χάρμπερτ.

— Πληγωμένος ίσως, είπε ο Νάβ.

— Η νεκρός, έπροσθεσε ο ρεπόρτερ.

Κι' όλοι άκολούθησαν τον σκύλο, μέσα στα μεγάλα εκείνα πεύκα, που εσχημάτιζαν το πρώτο παραπέτασμα του δάσους.

Άναγκάσθησαν να χωθούν βαθιά' αλλά με μεγάλη τους έκπληξη, δεν έβλεπαν άκόμη πατημασιές. Θάμνοι και κισσοί ήταν άπειρακτοι και σε πολλά μέρη μάλιστα έπρεπε να τους κόβουν με το τσεκούρι, όπως τώκαναν στα ενδότερα του δάσους.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ ΧΑΡΤΙ

Αγαπητοί μου ο χαρτί τελειώνει! Στην Ελλάδα δεν γίνεται απέξω δεν μπορεί να ρηχεται πιά. Η άποθήκες λοιπόν άδειάζουν όλοένα, χωρίς να ξαναγεμίζουν. Έτσι, αν ο αποκλεισμός του πολέμου εξακολουθήσει άκόμα, αν η πολυπόθητη ειρήνη αργήση πολύ, μπορεί να έλθη μέρα που δεν θα έχουμε χαρτί, ούτε για να γράψουμε ένα γράμμα. Νά, το καλό, τώρατό ρόξ χαρτί, που έτυπώνετο ως τώρα η «Διαπλασία» σας, έτελείωσε όλος διόλου. Άλλά κι' από το κοινότερο χαρτί των άγροστών, πόσο νομίζετε πως υπάρχει άκόμα; Για τρεις μήνες, για έξη; Είνε ή ήθημα. Άν, ως τότε, δεν κατορθωθή να έλθη από την Εϋρώπη το χαρτί που έχουμε παραγγείλη, θα ιδίετε την Διά-

πλασία σας η τετρασέλιδη, η τυπωμένη 'ς άλλο χαρτί προστυχότερο. Κι' ο Θεός να μας φυλάξη από καμμιά άλλη συμφορά...

Δεν θέλω να πω, ότι δεν υπάρχει έλπίδα να ξαναγεμίσουν η άποθήκες του χαρτιού πριν άδειάσουν όλοτελα. Όχι, έλπίδες υπάρχουν και πολλές. Θέλω μόνο να πω, ότι έπρεπε να λιγοστήγη τόσο το χαρτί, με κίνδυνο να λείψη για να καταλάβουμε όλη του την αξία.

Το ίδιο συνέβη και με το ψωμί. Ουμμάττε πρώτα πως το σπαταλούσαμε, πως το πετούσαμε; Τώρα μιλούμε και το τελευταίο του ψίγγουλο. Ίσως τα παιδιά να μην καταλάβουν άκόμα ότι κινδυνεύουν να μείνουν χωρίς τετράδια, σημειωματάρια, λευκώματα, έπιστολικό χαρτί, φακέλλους κτλ. και να εξακολουθούν άκόμα να περιφρονούν και να σπαταλούν το πολύτιμο αυτό πράγματα.

Οι μεγάλοι όμως, που ξέρουν τον κίνδυνο, η που αίσθάνονται τουλάχιστο την άκρίβεια, άρχισαν να κάνουν κάθε δυνατή οικονομία στο χαρτί. Έχω ένα φίλο, πολύ φρόνιμο άνθρωπο, που κατέγεινε μέρες όλόκληρες να ψάχνη τα παλιά του χαρτιά, έγγραφα, χειρόγραφα, γράμματα κτλ. Κι' όπου, ανάμεσα στις γραμμένες κόλλες, βρήκε μια άγραφή, η κοιματάκι μόνο, τώκοψε και το φύλαξε. Έτσι μάζεψε ένα σωρό άσπρο, δηλαδή άγραφο, η μόνο από τη μία μεριά γραμμένο χαρτί, που μπορεί να το μεταχειρισθίση σε μία ανάγκη.

Άλλος πάλι, επειδή οι φακέλλοι τώρα είναι άκριβοί, σοφίστηκε το έξης: να αναποδογυρίση τους παλιούς, τους μεταχειρισμένους, και να τους ξαναμεταχειρίζεται. Και με την άλήθεια, μερικοί παλιοί φακέλλοι, όταν είναι από χονδρό μάλιστα χαρτί κι' όταν άνοιχθησαν χωρίς να σχισθούν από πάνω, η δεν εκλείσθησαν παρά με το σκέπαμά τους χωμένο απλώς μέσα, — όπως συνεθίζεται στα έντυπα, — ξαναγυρίζουν τόσο καλά, που φαίνονται σαν καινούργιοι.

Μια μέρα, ο φίλος μου εκείνος, που τον έπιασα να ξεκαθαρίζη τα παλιά του χαρτιά, μου είπε: — Τι καλά, αν μπορούσαμε να τα κάνουμε και μες πα λ ί μ ψ η σ τ α, σαν τους αρχαίους!

Οι αρχαίοι όμως δε είχαν τέτοιο χαρτί. Έγραφαν σε περγαμηνές, δηλαδή σε λεπτότατα πετσια. Κ' εύκολα μπορούσε κανείς να ξύση από μια παλιά περγαμηνή τα γραμμένα, όταν του ήταν άχρηστα, και να γράψη άλλα, χρησιμώτερα. Αυτό σημαίνει η λέξις πα λ ί μ ψ η σ τ ο ν, από το πα λ ί ν και ψ α ω — ξ έ ω. Κι' αυτό έκαναν συχνά οι παλιοί, πριν έρευρεθί το σημερινό χαρτί, γιατί η περγαμηνή εκόστιζε. Πόσα μοναδικά άριστουργήματα Έλλήνων και

Λατίνων ποιητών ξύσθησαν έτσι, σβύσθησαν, σαν άχρηστα, για να γραφούν άπάνω, από καλύτερους του μεσαίωνα, τραπέρια, ύμνοι και βίοι άγιων! Δεν μπορεί κανείς να τους κατηγορήση για αυτό τους ανθρώπους. Αύτα τους χρεΐζοντο, αυτά έγραφαν. Οι στίχοι που έσβυναν, από θρησκευτική έποψη, δεν είχαν γι' αυτούς καμμιά αξία. Άπεναντίας, τους θεωρούσαν αντιθρησκευτικούς, γιατί ήταν γραμμένοι από έθνικούς, ειδωολάτρες. Ευτυχώς που βρέθηκε τρόπος να διαβάζονται και τα σβυσμένα στις παλιές περγαμηνές. Έτσι πολλά άριστουργήματα, που θα ήταν για πάντα χαμένα, ξαναβρέθησαν και σώθηκαν.

Τα σημερινά χειρόγραφα, και πολύ λιγώτερο τα έντυπα, δεν μπορούν να γίνου πα λ ί μ ψ η σ τ α. Άλλοιώτικα, μ' αυτή την άκρίβεια του χαρτιού, θα σβύναμε τα παλιά και θα γράφαμε καινούργια. Έτσι δεν θα είθιναόμαστε ίσως την έλλειψη παρα πολύ, κι' αν ακόμη το άγραφο χαρτί έπρόκειτο να εξαφανισθί τελείως. Τώρα όμως, μια τέτοια εξαφάνισι, θα μας ήταν πολύ άισθητή. «Όχι επ' άρω μόνω ζήσεται ο άνθρωπος», είπε ο Χριστός. Ψωμί μπορεί να ύπάρχη, πρέπει όμως να ύπάρχη και χαρτί... Πόσοι άνθρωποι δεν θα έστερούντο και το πρώτο, αν δεν ύπήρχε το δεύτερο! Δημοσιογράφοι, συγγραφείς, γραφείς, αντιγραφείς, δακτυλογράφοι, πόσοι δεν θα πεινοούσαν, αν δεν είχαν πιά να γράφουν! Για φαντασθήτε να μην βρισκται πιά χαρτί ούτε για έφημερίδα, ούτε για βιβλίο, ούτε για γραφέι, ούτε για... μπακάλικο! Μα και τί μπορεί να γίνη χωρίς χαρτί τυπογραφικό η του γραφίματος; Πόσες εργασίες δεν θα σταματούσαν! Και τα Σχολεία άκόμα θα έκλειναν... Ναι, τόσο πολύτιμο πράγμα είναι το χαρτί, που το περιφρονούμε ως τώρα και το σπαταλούσαμε. Κ' έπρεπε να λιγοστήγη, με κίνδυνο να λείψη όλοεπίου, για να καταλάβουμε όλη του την αξία. Οικονομητέ το λοιπόν, αγαπητοί μου, όσο μπορείτε. Όχι πια τετράδια μισαρχιτομένα και πεταγμένα, όχι πια μοντιζώδες και ζωγραφίες και κοκορακία, όχι πια σπατάλη χαρτιού. Ζοήμε σε τόπο, όπου δεν υπάρχουν, δυστυχώς, χαρτοποιεία. Και απέξω αν μας έρθη τώρα χαρτί, πάλι θα είναι λίγο, ακριβό, πολύτιμο...

Σας σπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

(Μεθοδολογία από MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

— Μπα έκαμε τότε μιὰ νοσοκόμα. Θα τὰ κλόνουν, θα τὰ σιδερώσουν και θα φοριούνται πάλι μιὰ χαρά. Ίσως μάλιστα θα γίνουν και κομψότερα.

— Και τὰ πράγματα που ήταν στὴς τσέπες; ρώτησε ὁ Πετράκης σοβαρός.

— Α, ναί... αὐτά... Ὅριστε!

Τὸ ἔδειξε ἓνα μαντηλάκι κουβαριασμένο κ' ἓνα ἀσημένιο ρολογάκι με τὴν ἀλυσίδα του, καλὸ δῶρο τοῦ Παύλου Μπερῶ στὸ παιδί του.

— Μὰ εἶχα κι' ἄλλα πράγματα, δεσποινίς! Ἐρώναξε ὁ Πετράκης τὸ πορτομοναί μου, τὸ σουγιά μου... Δὲν φάχνατε ἀκόμη, σὲ παρακαλῶ;

— Περιττό, μικρὲ μου φίλε. Ἐάν τὰ πράγματα που γυρεύεις, ὑπῆρχαν στὴς τσέπες σου, τώρα θὰ βρισκόνταν στὸν πάτο τοῦ Σηκουάνα!

Τὸ ρολοὶ σου ἔμωσ δουλεύει ἀκόμα... Μπράβο του! νὰ μείνη τὴσση ὡρα στὸ νερό, και νὰ μὴ σταματήσῃ; Πολὺ ἐργατικό...

Ἄλλὰ ὁ Πετράκης δανῶκουγε πιά μ' ἓνα κίνημα τρόμου, εἶχε πιᾶσθ το κεφαλί του και τὸ ἔσφιγγε.

— Ὅστε λοιπόν, ψιθύρισέ, δὲν μοῦ μένει πιά τίποτα, τίποτα! Εἶχα ἀπάνω μου ὅλη μου τὴν περιουσία... καμμιά πενηνταριά φράγκα. Ἀχ!... τί ἀτυχός που εἶμαι!... Μὰ ποτέ μου δὲν εἶχα τύχη, ποτέ!...

Ἐκαμαν μὲγάλο κόπο γιὰ νὰ τὸν καθαρῶσουν. Τὸ δυστυχημένο τὸ παιδί ἐγνωρίζε ἀπὸ τὴν ἀξία τοῦ χρημάτος. Τί θὰ ἔκανε, τώρα που χάθηκε τὸ μικρὸ βοήθημα τοῦ κ. Δακρυῶ;

Τὰ μάτια τοῦ Πετράκη ἔλαμπαν ἀπὸ τὸν πυρετό. Πέρασε ἀνήσυχη νύκτα και τὸ πρῶτ ὁ γιατρός διέγνωσε βρογχίτη.

Ἄλλὰ τὸν περιποιεῖτο τόσο πολὺ ὥστε αὐτὸν νὰ νοσοκομαζοῖ, ὥστε δὲν ἔνοιανε γιὰ τὴν καταναγκαστικὴ ἀργία και ἀνάπαυσι. Γι' αὐτὸν ἦταν ἡ γαλήνη μετὰ τὴν τριφυμία, μιὰ ἥσυχσι, ὅπου δὲν ἐφθάναν ἡ φροντίδες κ' ἡ ἀθλιότητες τῆς ζωῆς.

Τὴν ἀκόλουθῃ ἑβδομάδα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Σε λίγο, ὁ γιατρός ἔδειξανε ὅτι εἶχε γίνῃ καλά.

Τοῦ ζήτησαν τὸ ὄνομα κανενὸς συγγενοῦ, κανενὸς φίλου, γιὰ νὰ τὸν παραδώσουν. Ὁ Πετράκης ἔδωσε τὴ διεύθυνσι τοῦ ἐργολάβου τῶν ἐκφορτωσῶν και τὸν ἄφισαν νὰ βγῆ.

Ἄλλὰ ἐκεῖ μιὰ μεγάλη ἐκπλήξι τὸν περιμενε: ἡ ἐργασία ἦταν σταματισμένη, ἡ ζωὴ τοῦ ποταμοῦ νεκρωμένη. Στῆς ἔχθρες, μερικοὶ ἐργάτες καθισμένοι, ἐκάπνιζαν ἤσυχα τὴν κίκα τους ἢ ἐδιάβαζαν ἐφημερίδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ Ἡ ἀπεργία

— Ὁ Πετράκης πῆγε ἴσια στὴν προκομαία. Ἄλλὰ ἐκεῖ μιὰ μεγάλη ἐκπλήξι τὸν περιμενε: ἡ ἐργασία ἦταν σταματισμένη, ἡ ζωὴ τοῦ ποταμοῦ νεκρωμένη. Στῆς ἔχθρες, μερικοὶ ἐργάτες καθισμένοι, ἐκάπνιζαν ἤσυχα τὴν κίκα τους ἢ ἐδιάβαζαν ἐφημερίδα.

— Ὁ Πετράκης ἐπλησίασε ἓναν ἀπ' αὐτοῦς, που τὸν ἐγνωρίζε λιγάκι, και τὸν ρώτησε:

— Τί συμβαίνει;... Γιατί δὲν ἐργάζονται σήμερα;

— Ἐκπληκτός, ὁ ἐργάτης τοῦ ἀπεκρίθηκε:

Με τὴν καρδιά σφιγμένη, βγῆκε ἀπὸ τὴν μεγάλη σιδερένια και χρυσεμένη καγγελοπορτα, πέρασε τὴν πλατεία τῆς Ὀμονοίας κ' ἀρχισε νὰνεδαίνῃ σιγά-σιγά τὴ λεωφόρο τῶν Ἠλυσιῶν. Ταυτοκίνητα ἐτρεχαν μὲ δυνατὸ ἀγκομαχικό, που τὸ ἐκοπαν μουνιχικά και σαλπίσματα. Οἱ σωφῆρ ἦταν τυλιγμένοι με γούνες κ' ἡ ὠραίες κυρίες που κάθονταν μέσα, εἶχαν τὰ χέρια χωμένα σὲ μεγάλα μα ν ο υ. Ἡ ἀντίθεσις αὐτὴ ἔκανε τὸν Πετράκη νὰ αἰτᾶνεται περισσότερο τὸ κρῦθ και τὴν ἐρημίά του.

— Ἐξαφνὰ τοῦ φώναξε μιὰ Ἀγγλίδα κυρία, που τὸν ἐκότταζε πρὸ ὀλίγων στιγμῶν:

— Ἀπεργία, παιδί μου!... Μ' ἀπὸ που ἔρχεσαι σὺ;

— Ἄπὸ που ἔρχομαι γῶ; Ἀπὸ τὸ Νοσοκομαίο!

— Α, γι' αὐτὸ δὲν ξέρεις τίποτα...

— Εἶσαι σὺ που ἔπετες στὸ ποτάμι;

— Ναι, δυστυχῶς... Πρόσεξε νὰ μὴν το ξανακάμεις.

— Μὰ δὲν θὰ τὸ πάρω συνήθεια, τί διάβολο!... Δὲν μοῦ λες ὁμῶς, γιατί κάνουν ἀπεργία;

— Ἔτσι, Πῶς ἐστὶ;... Ἐάν θέλω δηλαδὴ ἐγώ, μ' ἔλητὴν ἀπεργία, νὰ ἐργασθῶ, ποῦς θὰ μ' ἐμποδίσῃ;

— Οἱ σύντροφοι. Θα σὲ ποῦν προδότη και θὰ σοῦ δώσουν νὰ καταλάβεις.

— Τί-νὰ καταλάβω;

— Δὲν κατάλαβες;... Νά, θὰ σὲ σπάσουν στὸ ξύλο. Κατάλαβες τώρα;...

Ὁ Πετράκης κύταξε γύρω του, σὰν νὰ ζητοῦσε μιὰ βοήθεια, μιὰ προστασία. Τίποτα!... Τοῦ φάνηκε ὅτι ὅλα ἐκρημνίζοντο, κατέρρεαν...

Σιγά-σιγά ἀπομακρύνθηκε. Μὴ ἔχων τί νὰ κάμῃ, γιὰ νὰ σκουπῆ τὸν καιρὸ, μπῆκε στὴν κήπο τοῦ Κεραμεικοῦ. Ὁ καιρὸς ἦταν ξηρὸς και φηχρός. Ἐνα πλήθος παιδιὰ ἐπαιζαν στῆς δενδροστιχίες, ἐνῶ ἡ μαμμάδες και ἡ νεοντάδες τὰ ἐπρόσεχαν. Ὁ Πετράκης εἶδε ἓνα ἀγοράκι που ἔμοιαζε τοῦ Ρίκου, τοῦ ἀδελφοῦ του. Γελαστὸς, χαρούμενος, ὁ μικρός ἐβλεπε τὰ ἢ μερα σπουργίτια, που κατέβαιναν νὰ τσιμπήσουν λιχουδιές ὡς τὰ πόδια σχεδὸν τῶν περιπατητῶν. Μὲ τὸ μικρὸ του χεράκι ἐπριφε ἓνα σουρέκι γιὰ τοὺς πτερωτοὺς λαίμαργους φίλους του. Ποῦ νὰ ξέρῃ ὁμῶς ὅτι τὸ μὲγάλο παιδί που ἐστέκετὸ ὀρθο κοντὰ του, ἦταν κεινοσμένο πρὸ πολὺ, κι' ἀπὸ τὰ σπουργίτια!... Ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ και γούριζαν σὲ λίγο ε' ἓνα ὠραίο σπιτί, λεστά, ἀνετό, ἐνῶ ὁ Πετράκης, που μόλις εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ βρογχίτη, δὲν εἶχε οὔτε κατοικία, οὔτε φίλους, οὔτε χρήματα, οὔτε ἐργασία...

Με τὴν καρδιά σφιγμένη, βγῆκε ἀπὸ τὴν μεγάλη σιδερένια και χρυσεμένη καγγελοπορτα, πέρασε τὴν πλατεία τῆς Ὀμονοίας κ' ἀρχισε νὰνεδαίνῃ σιγά-σιγά τὴ λεωφόρο τῶν Ἠλυσιῶν. Ταυτοκίνητα ἐτρεχαν μὲ δυνατὸ ἀγκομαχικό, που τὸ ἐκοπαν μουνιχικά και σαλπίσματα. Οἱ σωφῆρ ἦταν τυλιγμένοι με γούνες κ' ἡ ὠραίες κυρίες που κάθονταν μέσα, εἶχαν τὰ χέρια χωμένα σὲ μεγάλα μα ν ο υ. Ἡ ἀντίθεσις αὐτὴ ἔκανε τὸν Πετράκη νὰ αἰτᾶνεται περισσότερο τὸ κρῦθ και τὴν ἐρημίά του.

— Ἐξαφνὰ τοῦ φώναξε μιὰ Ἀγγλίδα κυρία, που τὸν ἐκότταζε πρὸ ὀλίγων στιγμῶν:

— Ἀπεργία, παιδί μου!... Μ' ἀπὸ που ἔρχεσαι σὺ;

— Ἄπὸ που ἔρχομαι γῶ; Ἀπὸ τὸ Νοσοκομαίο!

— Α, γι' αὐτὸ δὲν ξέρεις τίποτα...

— Εἶσαι σὺ που ἔπετες στὸ ποτάμι;

— Ναι, δυστυχῶς... Πρόσεξε νὰ μὴν το ξανακάμεις.

— Μὰ δὲν θὰ τὸ πάρω συνήθεια, τί διάβολο!... Δὲν μοῦ λες ὁμῶς, γιατί κάνουν ἀπεργία;

— Ἔτσι, Πῶς ἐστὶ;... Ἐάν θέλω δηλαδὴ ἐγώ, μ' ἔλητὴν ἀπεργία, νὰ ἐργασθῶ, ποῦς θὰ μ' ἐμποδίσῃ;

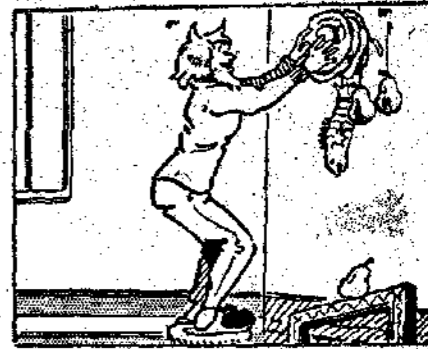
— Οἱ σύντροφοι. Θα σὲ ποῦν προδότη και θὰ σοῦ δώσουν νὰ καταλάβεις.

— Τί-νὰ καταλάβω;

— Δὲν κατάλαβες;... Νά, θὰ σὲ σπάσουν στὸ ξύλο. Κατάλαβες τώρα;...

Ὁ Πετράκης κύταξε γύρω του, σὰν νὰ ζητοῦσε μιὰ βοήθεια, μιὰ προστασία. Τίποτα!... Τοῦ φάνηκε ὅτι ὅλα ἐκρημνίζοντο, κατέρρεαν...

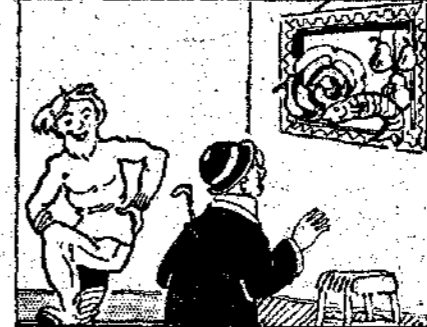
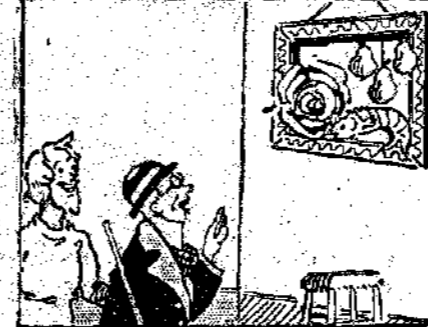
Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΑ ΚΑΛΟΚΑΤΑΦΕΡΝΕΙ

— Φίλε μου, λέγει ὁ γλύπτης κ. Σμιλῶν, σὸν ζωγράφο κ. Πινέλλο. Ἦλθε στὰς Ἀθήνας ἓνας πολὺ πλούσιος ἑρασιτέχνης, που θέλει νὰ παραγγίλῃ γιὰ τὸ σπιτί του μερικές εἰκόνες. Προτιμᾷ «φύσι νεκρῆ», (nature morte), και πληρώνει καλά. Ἄφω θὰ σοῦ τῶν φέρω. Ζωγράφησε λοιπόν τίποτα «ἐπιτραπέζια»,

ψάρια, φρούτα, κυνήγι, ὅ,τι θὰς, γιὰ νὰ εἶδῃ πὺς ἐργάζεσαι και νὰ σοῦ παραγγίλῃ. — Μὰ, καίμνε, ἀπαντῆ ὁ κ. Πινέλλος, ἐγὼ εἶμαι προσωπογράφος. Ζωγραφίζω ἀνθρώπους ζωντανούς. Δὲν τὰ καλοκαταφέρνω με τὴ «νεκρὴ φύσι».

Πραγματικῶς ὁ κ. Πινέλλος δοκιμαῖε νὰ ζωγραφίσῃ ἐκ τοῦ φυσικοῦ ἓνα ψάρι. Ἄλλὰ τὸ κάνει τόσο ἀσχημῶ, που γούγορα ἀπελπίζεται.

Νά μου κάμτετε πέντε εἰκόνες γιὰ τὴν τραπέζια μου. Θὰ σὰς δώσω και προσηταβολῆ...

Ἄλλὰ πρὶν ὀρίσῃ τὸ ποσό τῆς προκαταβολῆς, συνέβῃ τὸ ἀπευτιθέον:

Χῆψε κι' ὅλη ἐκείνη ἡ «νεκρὴ φύσι» ψάρι, λάχανο, ὄφλιδια, ἐπῆσαν στὰ μουτρα τοῦ κ. Ἐρασιτέχνη. Στὸν τοίχο δὲν ἔμεινε παρὰ ἡ ἄδεια κορνίσα... ἐντελὸς ἄδεια.

Κάποιος χοντρὸς ἀνέβηκε τὴ σκάλα τοῦ παλῆροσπιτοῦ ὁ ἑυλότοιχος τραντάχθηκε νὰ τὸ βρῶ μὰ ὅπως γάνονται τ' ἀναριθμητὰ σίττια τὸ ἓνα με τ' ἄλλο, ἔτσι γάνονται και οἱ μυριάδες τὰ ὀνόματα τῶν κοσμοῦ ἔτσι σὰν τὰ ἄστρα, που μὰς ρωτοῦν ἀπὸ ψηλά γιατί νὰ βρίσκονταν ἐκεῖ...

Δὲν εἶχε παιγνίδια κουκλες δὲν ἀνράτησε ε' τὴν ἀγκυλιά τῆς, μῆτε ἐχαίδεψε τὸ τοπί, με τὴ γλυκεία μουρουδιά τοῦ πετσοῦ ὁμῶς—ναί, εἶχε κι' αὐτὴ κάτι,—δηλαδὴ τὰ εἶχε ὅλα: εἶχε ἓνα βόλλο, στραγγυλό, μικρὸ πρᾶσινο βόλλο και τὸ βράδυ-βράδυ, ὅταν ἢ μῆτερας τῆς τὴν ἐτόλιγε σταυρωτὰ μ' ἓνα σαλάκι και ἡ φύσρα τῆς ἀνάθευ κανένα ἀνυπότακτο «σκουλιτῆ» ἀπὸ τὰ μαλλάρια τῆς, (ὄφ κ' αὐτὰ τὰ «σκουλιτῆ»), τότε ἐπαιζε με τὸ βόλλο τῆς και τὸν κτυποῦσε με ὀρημ ε' τῆς φαγωμένης πλάνης και ε' τὰ σκαλοπατία, που κατέβαζαν ε' τὸ σπιτάκι τῆς. Και ὁ βόλλος πρῆσσε! ψηλά, ἀχ Θεέ μου, πόσο ψηλά κι' ἔλαστικα πηδοῦσε! και τὸ κοριτσάκι γελῶσε και τὸν ἐπιανε

καὶ πάλι και πάλι τὸν ἐσφενδόνιζε και πάλι: ὠρῶσε ε' τὰ ψηλά,—κι' ἦταν μιὰ χαρά νὰ βλέπῃ κανεῖς νὰ πηδᾷ ὁ βόλλος μαζὶ και τὸ κοριτσάκι... Νά, κ' ἦταν ἓνας βόλλος τᾶσος-δα δὲν ἦταν καμμιά πολὺχρωμῆ «κατῆ», μὰ χυροῦσε ὄλος ε' τὴ φούφα τῆς, και ὅταν τὸν ἐσκέπαζε, δὲν ἐφαίνονταν διόλου, μὰ διόλου! Ἦταν ἓνας φύλλος κι' ἔκανε τοῦ φύλλου τὰ πηδήματα. Μὰ ὁμῶς ἦταν μιὰ θεία συντροφιά.

ΚΡΥΦΑΛΛΙΔΕΣ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑ

Μέσα ε' τὰ κολλὰ σίττια, ε' τὰ σίττια που τὸ ἓνα σπράγγει και ζήλει τ' ἄλλο, ἐκεῖ που ὀρῶμοι μεγάλοι ἀέρονουν τίς ἴσιες τους χαρακίες, ἢ ἄλλοι μικροὶ σὰν ρίδια στριφογυρνοῦν μέσα ε' τὰ κολλὰ σίττια, που τίποτε δὲν ξεχωρίζε κανεῖς ἀπὸ ψηλά, ἔκοῦσε κι' ἐμὲγάλωνε ἓνα μικρὸ κοριτσάκι, ἀγα πτωχὸ κοριτσάκι. Ἡ δική του καμερούλα δὲν ξεπετοῦσε ε' τὸν οὐρανὸ ἦταν χαμηλά, ε' τὴ γῆ, και μάλιστα πρὸ βαθιά ἀπ' τὴ γῆ—τὸν οὐρανὸ δὲν τὸν ἐβλεπε, δὲν μετροῦσε τὰ ἤσυχα ἄστρα μῆτε καμάρωνε τὴν ἀσπίδα τοῦ οὐρανοῦ, μῆτε ἀνέπνευε τὴν ἀνοιξί μὰ ὁμῶς ἦταν πάντα εὐχαριστημένη, γιατί ποτέ τῆς δὲν εἶχε φαντασθῆ πὺς ὑπάρχουν ὄλ' αὐτὰ γιατί εἶχε τὸν οὐρανὸ ἐτάματα τῆς, τὸν ἤλιο στὰ μαλλάρια τῆς και τὴν ἀνοιξί ε' τὴν ψυχὴ τῆς.

Ἄλλὰ πρὶν ὀρίσῃ τὸ ποσό τῆς προκαταβολῆς, συνέβῃ τὸ ἀπευτιθέον: Κάποιος χοντρὸς ἀνέβηκε τὴ σκάλα τοῦ παλῆροσπιτοῦ ὁ ἑυλότοιχος τραντάχθηκε νὰ τὸ βρῶ μὰ ὅπως γάνονται τ' ἀναριθμητὰ σίττια τὸ ἓνα με τ' ἄλλο, ἔτσι γάνονται και οἱ μυριάδες τὰ ὀνόματα τῶν κοσμοῦ ἔτσι σὰν τὰ ἄστρα, που μὰς ρωτοῦν ἀπὸ ψηλά γιατί νὰ βρίσκονταν ἐκεῖ...

ΑΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Μετὰ ε' τὰ κολλὰ σίττια, ε' τὰ σίττια που τὸ ἓνα σπράγγει και ζήλει τ' ἄλλο, ἐκεῖ που ὀρῶμοι μεγάλοι ἀέρονουν τίς ἴσιες τους χαρακίες, ἢ ἄλλοι μικροὶ σὰν ρίδια στριφογυρνοῦν μέσα ε' τὰ κολλὰ σίττια, που τίποτε δὲν ξεχωρίζε κανεῖς ἀπὸ ψηλά, ἔκοῦσε κι' ἐμὲγάλωνε ἓνα μικρὸ κοριτσάκι, ἀγα πτωχὸ κοριτσάκι. Ἡ δική του καμερούλα δὲν ξεπετοῦσε ε' τὸν οὐρανὸ ἦταν χαμηλά, ε' τὴ γῆ, και μάλιστα πρὸ βαθιά ἀπ' τὴ γῆ—τὸν οὐρανὸ δὲν τὸν ἐβλεπε, δὲν μετροῦσε τὰ ἤσυχα ἄστρα μῆτε καμάρωνε τὴν ἀσπίδα τοῦ οὐρανοῦ, μῆτε ἀνέπνευε τὴν ἀνοιξί μὰ ὁμῶς ἦταν πάντα εὐχαριστημένη, γιατί ποτέ τῆς δὲν εἶχε φαντασθῆ πὺς ὑπάρχουν ὄλ' αὐτὰ γιατί εἶχε τὸν οὐρανὸ ἐτάματα τῆς, τὸν ἤλιο στὰ μαλλάρια τῆς και τὴν ἀνοιξί ε' τὴν ψυχὴ τῆς.

παιδιά, —γιατί ο πλάτανος στην αρχή είνε τόσο μικρός, όση είνε ή ἀράκη...

«Δέν κάνει να τον χτυπάς» μίη τον χτυπάς πολύ! της είπε μιὰ μέρα, πλησιάζοντας σκεπτικώ τὸ κοριτσάκι χτυπούσε πολύ τὸν βώλο του και τὸν κυνηγοῦσε ἀφρόντιστα και χαρωπά. «Γιατί;» ἐρώτησε ἄξαφνα κι' ἐκράτησε μετὴν καλαῖα του τὴν δρμη τὸν βώλου ἐπάνω ἐν τῆς στήθους της...

(Ἐπιτεταί τό τέλος) ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Τῆς Ὁδοῦ Κεφ. 1Β']

Table with 2 rows and 2 columns of letters: MA, PA, AA, MO, A, PY, KAI, MIS, OEP, PO, OQN, NEI, SA, LA

- Ná συναρμολογηθῶν αὐτὰ συλλαβαὶ αὐταὶ, ὥστε νὰ σχηματισθῶν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ἱστορικών θέσεων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. β.) Γρόφος Ἐσταλὴ ἀπὸ τοῦ Ἀλεξ. Κατημακοπούλου...

- α.) Γερμανία, Ἰσπανία, Ἰταλία, β.) Ἑὐρωπαϊκός, Σοφοκλής, Ἀισχύλος, Πλάτωνας, Ὀμηρος, Τυρταίος.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Πρωτότορες νὰ δηλώσωσιν ἀκριβῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν φύλλων ποὺ θέλουσιν διὰ τοῦς ἐργασματί των. Διότι τὼρα μὲ τὴν ἑλληνικὴν καὶ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χαρτιοῦ, δὲν ἐπιμερῶ νὰ τοὺς στῆλλω περισσότερὰ φύλλα και νὰ μοῦ ἐπιστρέψωσιν κακόποιον τὰ μὴ πωληθέντα, ἀλλὰ μόνον ὅσα πωλοῦν.

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἡθῆ ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσωσιν νὰ τὴν ἀναρρώσωσιν. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, καμμιά καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται.

Παρακαλοῦνται και οἱ καθυστεροῦντες πρῶτοτορες νὰ ἐξοφλήσωσιν τὸ ταχύτερον τοὺς λογαριασμοὺς των, διότι εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ μηνός, ὅταν λήγει ἡ Δίνας Διαγωνισμὸς Ξενοπαθώματος, ἀρξήσονται ἀμέσως τὴν ἐργασίαν πρὸς ἐξαγωγή των ἀποτελεσμάτων. Πρέπει δὲ νὰ ξεχθῶσιν, διὸ θάποσεισθῆ ὁσοῦδῆποτε Πρῶτωρ ὁφείλων και τὸ ἐλάττωσιν ποσῶν και θάαναφθῶσιν τὰ ὀνόματα των διὰ καθυστέρησιν ἀποκλεισμένων, σύμφωνα μὲ τὸν κανονισμόν.

H ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤῶΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1917

1. Τὸ Δημοψήφισμα πρὸς ἀνακήρυσιν τῶν δέκα ἄριστων Ψευδωνύμων τοῦ 1917 προκηρύσσεται ἀπὸ σήμερον, διὰ νὰ ἔχετε καιρὸν νὰ πάρητε ἢ νὰλλήξετε ψευδώνυμον, ὅσοι θέλετε, και νὰ δημοσιεύσωσιν σχετικῶς Ἀγγελίας. Ψηφοδέλτια ὁμοῦ δὲν εἶνε δεκτὰ παρά μόνον ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου ε.ε. μέχρι 31 Ἰανουαρίου 1918, δηλαδὴ ἀφοῦ ἔκδοθῆ και τὸ τελευταῖον φυλλάδιον αὐτοῦ τοῦ τόμου, τὸ 52ον. Μὴ μοῦ σταλέησιν λοιπὸν ψηφοδέλτια ἀπὸ τώρα, διότι δὲν θὰ τὰ λάβω ὅπ' ὄψει.

2. Ἐκλέξωμαι Ψευδώνυμον εἰνε μόνον ὅσα ἐφάρμοζαν ἢ θὰ φανοῦν εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ τόμου τούτου, ἦτοι εἰς τὴν στήλην «Ἐργασίαις Ψευδωνύμων», εἰτε ὡς νῆα ψευδώνυμον, εἰτε ὡς ἀναγνώσις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια τὰ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1916 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1917.

3. Ὡς Ἐκλογεῖς δικαιονῶνται νὰ λάβωσιν μέρος εἰς τὸ Δημοψήφισμα: ἀνεκτὰ μὲν ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1917, ἐπὶ πληρωμῆς, δὲ λεπτόν 10 (εἰς γραμματόσημον καθάσῃ, ἢ νόμισμα) οἱ ἀνεψευδωνύμου συνδρομηταὶ και τὰ δέξωσιν τῶν, ὡς και οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί.

4. Αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ ἐφαρμοσθῆ τὸ ἐντολὸν τῆς ψήφου: καθὲ ἐκλογεὺς δηλαδὴ θὰ ψηφίσῃ ἓν μόνον ψευδώνυμον, ὁποῖον τοῦ ἀρέσῃ καλλίτερον ἀπὸ τὰ ὡς ἄνω (8) ἐκλέξωμαι, ἐκτός τοῦ ἰδικου του, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὸ ψηφίσῃ ὁ ἴδιος. Θὰ θεωρηθῆ ἐν τούτοις ὡς ψηφισθῆν ὅπ' αὐτοῦ και εἰς τὸ ἀθροισμα τῶν ψήφων ποὺ θὰ λάβῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, θὰ προστεθῆ κατὰ τὴν διαλογίαν και μία ἐπι πλέον, ἡ ἰδική του, τὴν ὁποία εὐλόγως υποτίθεται ὅτι θὰ ἔδιδε διὰ τὸ ψευδώνυμον του. Καθὲ ψευδωνύμου λοιπὸν, ψηφίζωσιν ἐν ἀπὸ τὰλλα ψευδωνύμου, ψηφίζετε συγχρόνως και τὸ ἰδικόν του, χωρίς να μὴ τὸ γράψω.

5. —Τὸ Ψηφοδέλτιον, εἰς χωριστὸν φυλλάδιον χάρτου, ἔχοντος σχῆμα τὸ ἦμῶν μίαν...

σελίδος τῆς «Διαπλάσεως», (προσῆξατε εἰς αὐτὴ, διότι δυσκολεῖται, ὅταν ἄλλα Ψηφοδέλτια εἶνε μικρὰ και ἄλλα μεγάλα), πρέπει νὰ εἶνε συντεταγμένον ὡς ἔξης:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ ΤΟΥ 1917
(Όνομα ἐκλογέως):
(Ψευδώνυμον, ἐν ἔξη):
(Τόπος διαμονῆς και χρονολογία):
(Ἡ συλλήθεσις τῶν ἀνα τριῶν στίχων εἶνε ἀποκλειστικὸς.)
Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα, τὰ ἐγκριθῆντα εἰς τὸν τόμον τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1917, ἦτοι ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1916 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1917, μοῦ ἕρασε περισσότερον τὰ ψευδώνυμα:
[Υπογραφή]:

6. — Δέκα Ψευδώνυμα, ὅσα θὰ συγκεντρωσῶσιν τὰς περισσότερας ψήφους, θὰ βραβευθῶσιν: ἐν μὲ Πρῶτον Βραβεῖον, τρία μὲ Δεύτερον και ἐξ μὲ Τρίτον. Ὁμογενεθῆ δὲ Ἐπίτοις εἰς τὰ κατόπι πλειοψηφούντα εἰκόσι Ψευδώνυμα.

7. — Ἐπίτοις θὰ βραβευθῶσιν και ἅνα Ἐκλογεῖς διὰ κλήρωσιν, ὡς ἔξης: Ἀπὸ ὅλους τοὺς ψηφισάντας τὸ ψευδώνυμον ποὺ ἔλαβε τὸ Πρῶτον Βραβεῖον τῶν Ψευδωνύμων, θὰ κληρωθῆ ἓνα και θὰ πάρῃ τὸ Πρῶτον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Ἀπὸ ὅλους τοὺς ψηφισάντας τὸ ψευδώνυμον ποὺ ἔλαβε τὸ Δεύτερον Βραβεῖον τῶν Ψευδωνύμων, θὰ κληρωθῆ ἓνα και θὰ ἔλθῃ ἐπίτοις πρῶτος εἰς τὸ Δεύτερον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Ὁ ἴδιον θὰ γίνῃ δι' ἓν ἕκαστον τῶν δέκα βραβευθέντων ψευδωνύμων: Ἀπὸ ὅλους αὐτὸ τὸ ἐψηφίσαν, θὰ κληρωθῆ ἓνα και θὰ λάβῃ τὸ ἀντίστοιχον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Μὲ τὸν ἴδιον τρόπον θάποσεισθῆ δὲ καὶ κλήρωσιν διὰ κλήρωσιν και Ἐπίτοις εἰς εἰκόσι Ἐκλογεῖς ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἐψηφίσαν τὰ ἐπιαινθέντα εἰκόσι ψευδώνυμα.

8. — Δῶρα θὰ λάβωσιν τὰ ἴδια και οἱ ἔχοντες Βραβεῖον Ψευδωνύμου και οἱ ἔχοντες Βραβεῖον Ἐκλογέων, ἦτοι: οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβεῖου ἀνὰ ἓνα τὸμον Διαπλάσεως τῶν 8 δραχμῶν, οἱ τοῦ Β' ἀνὰ ἓνα τῶν 7 δραχμῶν, και οἱ τοῦ Γ' ἀνὰ ἓνα τῶν 3 δραχμῶν. Ὅλοι δὲ οἱ βραβευθησόμενοι, εἰτε ὡς ἔκλογεῖς εἰτε ὡς ἐκλεχθέντες, δικαιονῶνται νὰ στειλῶσιν τὰς φωτογραφίας των, διὰ νὰ δημοσιευθῶσιν.

9. — Ἐῷσημα (διότι ἔχει και εῷσημα αὐτὴν τὴν φορὰν) θάποσεισθῶσιν σαράντα (40 E) εἰς τοὺς ἔχοντας Α'. Βραβεῖον, εἰτε Ψευδωνύμου εἰτε Ἐκλογέων, ἀνεκτὰ δὲ—κατὰ τὰς ψήφους ἕκαστου—ὀλιγώτερον, εἰς τοὺς ἔχοντας Β' ἢ Γ' Βραβεῖον και Ἐπειῶν.

10. — Ὅσοι δὲν ἐπῆρασαν ἀκόμη ψευδώνυμον διὰ τὸ 1917, και ἐπιθυμοῦσιν νὰ λάβωσιν μέρος εἰς τὸ Δημοψήφισμα, ἔχει μόνον ἀπλῶς ὡς Ἐκλογεῖς ἀλλὰ και ὡς Ὑποψηφιοί, ἐπιποροῦσιν κατὰ τὰνωτέρω(8 1 και 2) νὰποκτήσωσιν τὸ δικαίωμα τούτο, ἐν φροντισῶσιν νὰ τοὺς ἐγκριθῆ ψευδώνυμον διὰ τὸ 1917 εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ ὑπολειπόμενα ἔνδεκα φύλλα, 42ον — 52ον, ποὺ θὰ ἐκδοθῶσιν μέχρι τέλους Νοεμβρίου.

Ἀηλωσις. — Αἱ Μ. Ἀγγελία και Διμοψηφισματος πρέπει νὰ εἶνε ἀπλοῦς σεμναὶ και ἀπρεπεῖς. Ἄλλως δὲν ὀμο...

ἀπονοῦται. Ἐπιτρέπονται μόνον ὄχι εἶνε συστάσεις και ἑπιαινοὶ ψευδωνύμων πρὸς ψήφισιν, ἢ ἄλλα ἀναγραφῆ αὐτῶν πρὸς ἀπόμνησιν. Κατηγορίαι, ὄνταγκλίσεις, λοποτοπὶ πρὸς καταπήφισιν κτλ. δὲν δημοσιεῖονται. Ἐπίτοις ἀπαγορεύεται νὰ γμιχθῆ ἢ Πολιτικῶ. Ἡ «Διαπλάσις» δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴν Πολιτικὴν και ἡ ἐκλογή τῶν ὄχιων Ψευδωνύμων δὲν πρέπει νὰ ὀμοιάζῃ μὲ τὴν ἐκλογὴν βουλευτῶν ἢ δημογράφων.

Αἱ Μ. Ἀγγελία πρέπει νὰ συνοδεύωται ἀπαραίτητος ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου των, ἡμερολ. Ἀγγελία μὲ μεγαλῆτερον στοιχεῖο τῶν 8 στίχων, μὲ κενὰ, μὲ πλάσις κτλ. δὲν δημοσιεῖονται, ἔλλειψαι χυρῶν. H ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

(16α φυλλάδιον 27ον, σελ. 218)

Ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐξήτησα ἓνα γαρῶμα τραγουδοῦ κατὰ Κελοκαίρι και στῆς Διακοπῆς. Ἄλλα σὲν κῆλο μὲσ ὑπάρχουν και παιδιὰ, ποῦ δὲν εἶνε πα...παιδιὰ. Ἐ, αὐτὰ, ἐν ἔλειαν νὰ κάμω, εἰ, ἐξήτησα, ἔπειτε γιὰ μιὰ στίχημ νὰ περὶσύνω. Ὅλοι οἱ ποιηταί, κ' οἱ πῶ μεγάλοι, —ἐπῶσῃ ἡλικιωμένοι,— ὅταν γράφωσιν κατὰ παιδικῶ, ἐκτρέφονται παιδιὰ. Οἱ δικοί μας, οἱ ἐνῆλικαι ποιηταὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐπρωτισῶσιν νὰ μῆνωσιν μεγάλοι και νὰ γράφωσιν... μελαγχολικῆς ἀειμῆσεσι. Γ' αὐτὰ τὰ ποιήματα τοῦ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου (ὄχι ὄρατα σὲντα) τῆς Ἰδιοκτοπῆς, τοῦ Νικητοῦ τῆς Ἀθῆων και μισῶν ἄλλων, ἐν και ὡς ποιήματα ἐξήτουν, —και προθυμῶτα θὰ τὰ ἐδημοσίεωσιν στῆν Ἑλῆδα Συνεργασίας,— δὲν μποροῦν νῆμῶσθῆσθαι τὸ Βραβεῖον ἔτος: τέτοιου Διαγωνισμοῦ. Ἐπίτοις τὸ ποδὸ ὀμορρο ποίημα τῆς Ἰδεῶσιν Ἑλλάδος «Τὰ Πετρογαλιῶνα κ' ἡ Κόρη», ἐπειδὴ ἐξήτῆται ἀπὸ τοῦ καθάσῃ θέμα, ἐπίτοις τὸ πρωτοεπιβεβαῖον τῆς Μεσοσηματικῆς Ἀσπῆς, ἐπειδὴ ὀμοκλῶν θὰ ἐνοσοῦσιν τὰ παιδιὰ τῆς μεσοποπῆς και τῆς εἰκόνης τῶν ἐπίτοις ἢ «Πῆφες» κάποροποῦ δὲν ἔχει ὄνομα, ποδὸ συγκεντρωμῆτο ποίημα κ' ἐπιμέλιος ὀμορροτή.

Ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ποὺ εἶνε ἢ ἐκτρέφωσιν ποδὸ, τὸ ποδὸ εὐλεπτικῆς ἀισθημα δέχηται ὁ μὲ πρὸς Ἰωάννης Καλομοῆς. Τὸ τραγουδάει του ἡμὲ ἐληξῆται ὡς τὸ καλόδημα τοῦ στυλοῦ, δ' ἐν ἀνοήτων τὸ κλειδί του. Ἄλλα οἱ στίχοι του ἀπῆρχο, ὄμοις ἐπιλοῦ παιδικῶσιν. Πολλῆ εἰλικρινεὶα ἐπῶσῃ και ἐπὶ ποιήματα τοῦ Νεῖσιμου Περσιέτου (νὰ ἓνα μεγάλο παιδὶ, ποδὸ εἶνε γιὰ μιὰ στίχημ μικροῦ) τοῦ Κλέφτικου Βολδοῦ τῆς Σαυθῆς Ἰσταντινοπούλου, τοῦ Τραγουδοῦ τῆς Δευτεροῦς, (τὶ ὄμορρο στίχημα!) τῆς Παυρῆδος τῶν Ἰσῶτων και ἄλλων. Μοῦ ἐπιτεται ἔμοις ἐπὶ ἢ Μελαγχολία τοῦ ἐπῶσῃ. δὲν εἶνε μόνον εἰλικρινῆς, ἀλλὰ και χαριτωμένῃ. Ὅμοις τῆς ἐπὶ βέβαια ποδὸ τεχνικῶς. Ἡ ἐπῶσῃ του δὲμος ἀντιπρῶκῆται τέλει μὲ τὴν ἀπῶσῃ τοῦ παιδικῶ ἀισθηματος. Τὸ ποιήματα αὐτὸ εἶνε ποδὸ ὀμορροκῶ. Ἐκτρέφῃ μέσῃ ὅσῃ. Εἶνε ὀμορρο, εἰ, ἐνοσοῦσῃ, ἢ, ἐπῶσῃ, ὅταν ἐπρωτισῶσιν τὸν Διαγωνισμῶ. Μποροῦσιν βέβαια νὰ ἔχωσιν ποδὸ τελεῖτερον, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἄλλο, εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος, καλλίτερον, τοῦ ἔδω το Α' Βραβεῖο.

Σήμερα δημοσιεύω μόνον αὐτὸ. Ἀργότερον θὰ δημοσιεύωσιν και μερικὰ ἀπὸ τὰλλα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡῶΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μελαγχολία [21E]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τραγουδοῦ τῆς Δευτεροῦς [15E].— Πρωτοῖς τῶν Ἡμερολ. [14E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σαυθῆ Περσιέτου ποπιθῆ [12E].—Κλέφτικῶ Βολδοῦ [12E].— Νεκῆτας Ι. Περσιέτου [12E].

Α' ΕΠΙΑΙΝΟΣ [Ἐκταροῦς, ἀπὸ [25E] εἰς ἕκαστον]: Βασίλειος, ὁ Βουλγαροκτόνος, Ἰδιοκτοπῆ, Νικητῆς τῆς Ἀθῆων, Μεσοσηματικῆ Ἀσπῆ, Ἀνώνυμος. Β' ΕΠΙΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [10E] εἰς ἕκαστον): Θελοσοποδὶ τοῦ Στυλοῦ, Λίλα Κέλλο, Ἄνθῆ Δουκῆκη, Κωνστ. Δ. Ἐλευθερουδάκης, Νῆσι, Ὑποβρῶχιος Ἀμινα, Χάιδεμα τ' Ἀγῆρα, Ἄποκαράτις τοῦ Βυζαντίου, Τῶσος, Ἄδρος.

Γ' ΕΠΙΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8E] εἰς ἕκαστον): Ἰωάννης Καλομοῆς, Φαιδρος, Θελομοῦ τοῦ Δουαῖου, Κομιτῶς Ἀριστοφάνης, Γιαννῶ Παρελῶν, Κοσμοκράτωρ, Δευτεροῦ στυοῦ Σκλάβος.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [3E] εἰς ἕκαστον): Ι. Ε. Λαγῆκος, Δημ. Σ. Μπερδέσης, Ναυτοπαις, Κοσμήτις, Ε. Ι. Λαγῆκος, Μαργαρίτα τοῦ Ἀγροῦ, Ἐπῶσῃ Ἐπιμῆς, Ἀγκάθῃ, Διαβολῆς, Φωτιστῆ Σάντη, Γεωργῆς Ι. Ροῦτοπούλου, Χρῆστος Μαμοῦσῆς, Λεων. Α. Τυμελῆς.

H ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ - ΔΙΑΚΟΠΕΣ

[Τὸ Βραβευθέν τοῦ Μ. Ποιητικῶ Διαγωνισμοῦ:]

Εἶν' ὀμορρο αὐτὴ ἡ ἐποχῆ. Διακοπῆ στῆν ἐποχῇ, γεμάτη ἀπὸ λουλούδια, ἀηδῶνια και τραγουδία. Ὅμοις μὲς τί δροσερός! Ὅμοις ποῦ ὀμορροσῇ κῆρος! Μόλις ἔπιτησῷ τὸ ποδο, χαρῶ γεμάτη και ζωῆ, πηδῶ ἀπ' τὸ κρεββάτι και περαχτὴ και γελαστῆ, στὰ δένδρα σκαφοπαῶνα και ὀμορροκῶ μαζῶν. Γεμιζῶ ἀπὸ τὴν κοιλιά, κ' ὀστερα, —εὐκόλη δουλειά, — γεμιζῶ δὲ ποδῶν και μετὰ τὸ δὲ μὲ ποῦ χεῖμα, τὸ φέρω μ' εὐθύμη καρδιά στ' ἀδελφῆ μου και στῆ μαμμιά. Χαρός, τραγουδοῦ, μουσικῆ, κολυμβητῆ, γυμναστικῆ, ἔπῶσῃ, φαγῆ και τρέλλα. Μά... πῆκο και δοντέλλα σὲν θέλω γὰ ἔκπορασθῶ ἢ πῶ καλὰ νὰ ἐργασθῶ. Τεμπέλι μὲ νομίζωσιν, ὄμοις δὲν μὲ γνωρίζωσιν... Μὰ τεμπέλια δὲν ἔχω, ὀπ' ὄπ κενὸ και πῆκο και ῥάβω και διαβάζω και τρώω και... γεμιζῶ.

Meλαγχολία

Ἀπὸ τὸν ἀπῶσῃ, εἶνε ποῦ ὀμορροσῆται ὄμοις και ὀ συνῆσε: ἔχωσῃ τῆς Ἄλλῃλαγραφῆς: Γράφει μου λοιπὸν, ἀλλὰ χωρίς ὀπιτηῖον νὰ σὲ ἀπαντῶ ἔπῶσῃ. Ὅμοις ὄμοις ἄδελφῶ μου καὶ νὰ φανῆ. δὲν ἔχωσῃ τῆς γίνετα.

Παυρῆσις Πῶδῃ, ἐκτρέφῃ παρά ποδὸ γιὰ τὴν ἐπιπυλῆ τῆς ἐγχεῖσεσῃ. Σὺ εἰρῆμα τὸρα νὰ σηκωθῆς γρηγορὰ κ' ἀπὸ τῆ παιδ-λόγη τελεῖσε καλῶ. Ῥαβῆ μου περιγράφει τὴν Παρσιτῆ αὐτῆ Κινητῆ και τὸν ἦτο ποδ.

Νὰ και τὸ Σπενηρωῦσῃ τελοῦ ἔκαμν νὰ μοῦ γράφῃ ἀπῶσῃ καιρῶν! Ἄλλῃμα, ἀνησοχῶσῃ. Ἡ ὄρατα δὲμος ἐπιστολή του μὲ καθῆσοχῆ.

Ἐκτρέφῃ ἐπιστολῶς μὲ ἔπῶσῃ αὐτὴν τὴν ἔδομάδα και οἱ ἔγῃ: Ἐγγυῆσῃ, Χρυσανῆ, Ἀποκαράτις τοῦ Βυζαντίου, Μεσοσηματικῆ Ἀσπῆ, Ἐδελφῆς Νέος, Ναυτοπαις, Παγῶσῃ Ὀνισσο, Καροῦσῃ, Πρωτοῖς τοῦ Αἰγῶλου, Τρελλῆ Ἀγῆκη, Ἀποκαρῶσῃ Ἐπίσι, Παναγῆς. Ἐκτρέφῃ τῆς Ἐπῶσῃ και Μαργαρίτα τοῦ Ἀγροῦ.— Ἐπῶσῃ τὰς παρῶσῃ τῶν και τοῦσῃ ἔκπορασῃ γιὰ τὰ καλὰ τῶν λόγια.

Εὐχαριστῶ και τὸν ἔπι Περσιέτου Σὺλλογον «Μεγάλη Ἑλλάδα», ὁ ὀμοῖς, ἐπ' εὐκαιρία τῶν...

ὄμοις ὄμοις: θὰ ἡραγκῶσῃ νὰ κάμωσιν τὰ φύλλα των ἀπὸ πινάκῃ δεκάλεπτα, και ἀπὸ δεκάλεπτα δεκαπεντάλεπτα, ἐνῶ μερικῶ, ἔχοντες ἔτος ἡποθημεῖον χάρτι, ποῦ τὸ ἀγορασῶν τὸ καποῦ εὐθὺνὰ θὰ ἡμωροῦσιν νὰ φάσωσιν τὴν πρῶτην τριμὴν ἢ νὰ φῶσῃ τὰς σελίδας των, ὄμοις οἱ ἄλλοι θὰ ἀποσῶσῃ. Ὅμοις, εἶπεν ὁ πρῶτος τελοῦς: Νῆρος ἴσῃσε: Ὅμοις τὸ ἴδιο σχῆμα και τὴν ἴδιαν τριμὴν. Καὶ ἔς συναρῶσῃσινται πλέον μὲ τὴν ἴδιαν, μὲ τὸ περιεχόμενον.

Ὅμοις τοῦ Μορῆ μὲ γράφει: «Προχθῆ μετὰκομίσῃμ σὺ ποδῶσῃ μὲς στίχοι. Και κατὰ πρῶτον μετῶσῃμ τὰ ἐπῶσῃσῃματα κατὰ: δὲ, πρῶτο πράγμα ποῦ συλλογῆσῃ και μετῶσῃμ, ἦταν οἱ τόμοι σου. Τοὺς ἐπῶσῃμ λογιῶν ποδῶσῃμ και τοὺς μετέσῃμ. δὲν πιστεῖω νὰ ἐξῆ παράπονο! — Παράπονο; εἰ λές;... Ὅμοις γιὰ τὴν ἀπορία σου, σὲ ἀπαντῶ εἰς τὰ περῶσῃ των Μ. Μυστικῶν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γράφῃ ἔπῶσῃ ἄλλο: παρά ἀπαντήσεσῃ εἰς τὰ ἐρωτήσεσῃ.

Τὸ ὄμοις σου, Γιαννῶ Ἀθῆρα, εἶνε αὐτὸ τὸ κομματὶ: Ἄλλῃ ἐπῶσῃμ παιδῶν: εἶνε δημοσοῦσῃ και ἄλλοι: δὲν ἡραγκῶσῃ δὲμος: εἶνε ἦτο εἰς τὸν τόμον τοῦ 1911 και εἶνε ἢ Ραδοῦσῃ Ἑλληνοπούλα τὸ εἶνε στίχη ὡς ἴδιο τῆς, ἐνῶ ἦτο μετῶσῃμ. Ὅμοις δὲ, τὰ παραποῦ σου... τὶ νὰ σοῦ κάμω; Ὅμοις ἔπῶσῃ, εὐχαριστῶσῃ, ἀλλὰ τὸρα δὲν μποροῦ, γιὰ τὸ ἔχωσῃ, μὲ τὰποσῃσῃματα και τὰς προκηρῶσῃ, ὄμοις ἀποσῶσῃ. Ἀὐτὸ γίνετα πάντα ἀπὸ τέλοσῃ τῶσῃ. Ὅμοις ὄμοις.

Σὺ φανῆται παρῶσῃ, Τραγουδοῦ τῆς Δευτεροῦς, ὅτι ἡ Τραυτοῦσῃ, ἢ φαντικῆ δημοσοκτοπῆ και ἢ Ἑλληνοκῆ Ἀγῆκη, ἢ φαντικῆ τῆς καθῶσῃσῃ, εἶνε στίχη σῆσε; δὲν μὲ φανῆται. Ἄν ὄμοις σου, εἶνε αὐτὸ ἔπῶσῃ, μπορεῖ νὰ συμφοῦσῃ οἱ ἄλλα. Ἐπῶσῃ, ἢ Ἑλληνοκῆ Ἀγῆκη, δὲν εἶνε ὄμοις φαντικῆ, ἢ ἀπὸ τὸ χῆρῶσῃ γραμμάσῃ τοῦ Ἑλλῆρος τοῦ ὄμοις σου: Ὅμοις περισσῶσῃ τὰ διαβάζω, τόσο περισσῶσῃ ἑλλῆτῃ σου φῆσῃσῃ Στῆν ἀδελφῶ μου Νῆνα ἔμῃθα ὄμοις παραμῶσῃ τὴν Ἀραπῆ τῆς Νηδῆς. Και τὸρα ἔχῶσῃ καθῶσῃ σὺ γράφῃ μὲ και μὲ γρῶσῃ φύλλα σου.

Περῶσῃ εἶνετα, Γεμουῦσῃ. Ναι, κ' ἐγὼ ὄμοις ἔπῶσῃ ποῦ ἐκαλοῦσῃσῃ νὰ τυπῶσῃσῃται τὰ φύλλα των συνδρομητῶν κατὸ ὄρατο, γελασῆσῃ ῥῶσῃ, ὡς νὰ τελεῖσῃ ὁ τόμος, γιὰ τὴν ὀμοσορροῖα: και τὸ «πολιτικῶ χάρτι», ὄμοις τῶ λές, νῆρῃσῃ μὲ τὸν καιροῦσῃ. Ἄλλῃ ἀπὸ δὲν ὑπάρχει; Στῆν ἀγῆκη φησιεῖσῃ και ἢ ὀμοσορροῖα.

δὲν εἶνε μόνον αὐτὸ, Ρεζεῖτῃ εἶνε ποῦ ὄμοις γοσῃσῃ ὄμοις και ὀ συνῆσε: ἔχωσῃ τῆς Ἄλλῃλαγραφῆς: Γράφει

εγκλήτων του, μόν ήγγιξη τηλεγραφικώς με-
κροήμερευσι.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Διήγησιν τῆν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς :
«Φτανογίματα».—«Βλάκας ἢ τεμπέλης». —
«Μόνον βαρπαγκία». — «Σκέψαι». — «Ὁ κνίκινος
μύλος». — «Τὸ κνήνη τὰς Χάρου». — «Ὁ ἄ-
δαλφός τοῦ Ναπολέοντος». — «Εἰς τὸ Κροκοτα-
ταφῆον». — «Καίρα, ὡ δάκου!» — «Ἀπὸ τὰ
Φαίδρα». — «Τῆς ζωῆς ἡ διάβα». — «Ἡ ἰδέσις
τοῦ κόρσου». — «Πῶς, τιμωρεῖται ὁ λαίμαργος
κνήρης». — «Διάπλασις». — «Ὁ Ονερος». — «Μέσα
στῆ νύχτας. — Παιδ. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ
τοῦ ἑβδομαδιαίου Διαγωνισμοῦ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΩΝ

Ἰστέον ψευδώνυμον εγκρίνεται ἢ ἀναγνωσται,
ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος δε. 1.
Τὰ εγκρίνόμενα ἢ ἀναγνωσόμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς
30 Νοεμβρίου 1915. *Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ὀ-
νήριον εἰς ἀνάγνωσι, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.
Νέα ψευδώνυμα : Γενναῖος Παδοκοπος,
ἄ. (ΚΑ). Ματαρωτὴ Λουλουδὴ κ. (ΕΘ). Σα-
κουνόφρουσα, κ. (ΝΣ). Προσωγοπόπουλο, ἄ.
(ΠΚ). Δευκὴ Περιστέρα κ. (ΜΚ).
Αναγνωσίσαι ψευδωνύμων : Ἀνθοπαρ-
μένη Χίος, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

**Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰγαλλά-
ξουν :** — ἡ Τσελλὴ Ἀγάθη (0) μὲ Ἑλλη-
νικὴν Ἀγλιν, Παύλον Χλωριν, Δευτερίαν στοῦς
Ξελάβους, Μυγκέ, Μυσσοκούδα, Καρνάουδα,
Βασιλειὸν Βουλγαροκίτων, Ἰδιότροπην, — ὁ
Ἐκπορήτης τῆς Ἐπιταλόου (0) μὲ Σανδὴν
Γερμανοπούλα, Παύλον Χλωριν, Νικητὴν
τῆς Ἀθῆων, Γερμανοπούδα, Πειρακτῆριον, —
ἡ Τυρολέσσ (0) μὲ Γερμανοπούδα, Δοξασιμα-
νος Ἀθῆνας, Θαλασσόπουλο, — τὸ Ἀνθος τοῦ
Ἀρχοῦ (0) μὲ Γεωργελλίαν, Χρυσουλίδα,
Πλειάδα, — τὸ Πατρὸν Διαβολοῦ (0) μὲ Γερ-
γελλίαν, Χρυσουλίδα, Πλειάδα, — ἡ Ἄντρα τοῦ
Ὀρφῶοῦ (0) μὲ Πολικὸν Ἀστέρα, Τυρο-
μάχον, Καρτανον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τὰς φίλους
της: Φαίδρον (ἔχει καλῶς) Μεσογηναίαν
Ἀκτὴν (οἷτε δὲ φανοῖν) δὲν εἶπα οἱ πο-
λιτικὰ ψευδώνυμα δὲν ἔχουν θέσιν εἰς
τὴν διάπλασιν) Ὁδοσία Ἀρσούτων (δὲς
ἐλέηθησαν, εὐχαιριστῶ) Νικητὴν τῆς Ἀθ-
ων (φρέτος τὸ ἐκαμι εἶσι ὡπὸς βλέπει
καὶ ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα θὰ φραγῆ ἂν
εἶνε καλλίτερα) Δικράλον Ἀετῶν (εὐχα-
ριστῶ πολλὸ διὰ τὸ ἀπατόμοι: ναί, εἰς
τὸν ἄνω Διαγ. Σειραῦδ ἔχει καί εἰς 1 Ἐπὶσημόν
κἀνθὲ θὼ φύλλα καλῆ ἢ γελοιογραφικῆ
σειρά, ἀλλὰ ἔτοιμος ἔχω πολλὰς δὲν ἔξω
ἂν θὰ τὴν χρησιμοποιήσω) Μικρόν Ἀθη-
ναῶν (ναί, καὶ ἔγω πολλὰς φορές ἐτύχη
νὰ ἰδῶ σὸ δρόμο λουστράκια νὰ διαβί-
ζουν διάπλασιν) μὲ χαρὰ δὲν εἶνε παιδὰ
καὶ αὐτὰ;) Μῆνη Ὀλυμπίον (σὲ παρα-
πέμπω εἰς τὸς ἐπιστολάς τοῦ ἔδημοσευσε
φρέτος ὁ κ. Φαίδρον εἰς τὰ παρὰ φύλλα.)
Τυρολέσσ (ἔσπειλα εἰνε ἀδελφὴ τοῦ κ. Φαι-
δωνος) ναί, μὲ ἀφῆσε αὐτὸ τὸ πούημα πού
ἀντέγραφε, κατὰ τῆς ἑνομομαίας) Τιάνων
(θὰ πῶ στὴν Βιοσκοπούδα τῶν Ἀλπειων
καὶ τὸν Ἔρωτα τῆς Πατριδός, ἂν καὶ ἔ-
τους περιμένεις τεράδιον τους) Ἀσην (ὁ
κ. Φ. σὲ εὐχαιριστῶ πολλὸ δι' ὅσα γρά-
φεις.) Σπυρῆρα τῆς Ἐλευθερίας (ἢ ἀγγε-
λία αὐτὴ ἀποβλέπει τὸ παρελθόν διὰ
τὰς ἀγγέλιαις τοῦ μέλλοντος εἰνε ἄλλο ἔγ-
νημα) Ὀδοσία Ἀστέρα (ἴσως, διασχούν
καὶ συμπιλοῦσαι) Ἐθ (ἔσπειλα) ὁ Ὁδη-
γός τὰ λέει καθάρῳ διάβασέ τον μὲ προ-
σοχή καὶ θὰ ἰδῆς) Ἐδελαν Μανωδόνα
(ἔχει καλῶς) Δευκὴ Περιστέρα (συνε-
μορφώθη) ἔγκλημα συλλογητῆρια*) Ἀ-

ὄνατο Ναντάκι (ναί) Ἐλευθερία Παρθέ-
νον (θὰ στὰ γράμματα σὲ ψευδώνυμό σου
ἐνεκρίθησαν, ἀλλὰ πῶς τοῦτος!) Ἀνθος
τοῦ Ἀρχοῦ (καὶ περισσότερες ἂν εἴσθε, ἀ-
κόμα καλλίτερα τὸν ἰνομάζεθε ὅπως θέ-
λετε) Τσελλὴν Κορυμνοπούλα (ἢ ἐπιστο-
λὴ σου διεβρώθη) Φιλώμονος (ἔγι,
σοφιστὴ καὶ πολλῷ, ἀλλὰ δὲν ἔχω τόσο)
Γενναῖον Παδοκοπον (πῶς ἀναγνώσει ἀπὸ
τώρα τὴν συνοδωμένην τὸν διὰ τὸ 1918 καὶ
τὸ 1919 τὸν εὐχαιριστῶ πάρα πολὺ) Να-
πολέοντα Α' (ναί, ἔγω) Χρυσὴν Ἀκτὴνα
(ἢ Χ. Δ. ἑξακολουθεῖ) ἀλλὰ πῶς πολλὰς
δὲν μοῦ ἔγραψε) Λουλουδὴ τῆς Καρδιάς
(περμένω τὴν νέαν διευθύνισιν σου) Θα-
λασσόπουλο (περυστικῶ) Ἐλευθεροπούλα
Ἑλλάδα (ἐπιστολὴ διεβρώθη) Σανδὴν
Πηγακοπούλα (βραβειών ἐστεῖλα) Μα-
ρίαν τοῦ Φαίδρου, Παύλον Γ. Χατῆδάνων
κτλ. κτλ.
Ἀγγελικὴν Π. Γ. Ἰαννοῦ Βαρβαρομάχον
Ἑλλάδα, Γεωρ-Ἰμνον (ἔλαβα εὐχαιριστῶ)
ἔσπειλα.)
Ἦρωτα τῆς Γρῆτας, διάττονον Ἀστέρα,
Ἀλέξανδρον Α. Γα., Κωνσ. Α. Ἐλευθ.,
Ἐνδοξον Ὑδραν, Πλοισάων Φουκαράν (ἔλαβα
εὐχαιριστῶ.)
Ἑλληνικὸν Αἶμα, Πατρὸν Διαβολοῦ, Δέ-
σποιναν Α. Χ. Β., Ἀπόδητον Ἑλληνα, Ἀ-
νθοπαρὸν Ἄβαν (ἔσπειλα.)
Ἐἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 4ην
Σεπτεμβρίου, δακτυλῆσι εἰς τὸ προσεχῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

**Συνέχεια τοῦ 187ου Διαγωνισμοῦ Ἀσέων
Δεοῦστον — Νοεμβρίου**
Αἰτήσεις ἀνταῖ μέρῳ τῆς 8ης Δεκεμβρίου

523. Λεξιγράφος

Ἀλφαβῆτον πρώτον γράμμα
Σύνδεσμοι κ' ἐν ἑκτονῷ
Βασίλειά τῆς Αἰγύπτου
Σχηματίζων πάλαιον
Ἑσπῆλι ἀπὸ τοῦ ἀνοκίος τῆς Ἥσειρου

524. Μεταγραμμωτισμός

Βγάλε 1 καὶ βγάλε 0
Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὸ λεπτόν
Ἀποκόλει τῆς Βλάδας,
Ἦνα μεταλλὸν κοινόν.
Ἑσπῆλι ἀπὸ τοῦ Ἄρεος

525. Διχονομησις

Ἐνα ἡγὸ ἐν κούχῳ μὲσ' στῆ μέση,
Στὸ πρόστατό σου τὸ μῆσὸ θὰ πέρη.
Ἑσπῆλι ἀπὸ τοῦ Θαλασσόπουλο

526. Κοσμοκόνον

Πῆσι θὰ εἶς χαρὴ ἐμῆ
Ἀν ἀνοκία δὲν σοῦ ἐτίσσω
Ψυμῆσι, πόρνον, Ἰωμωτής,
Μῆλῳ κ' ἴσως πολίτης;
Ἑσπῆλι ἀπὸ τοῦ Θεοδωροῦ-τοῦ Δικαίου

527. Ἀστή

* Ἠαντικατασταλοῦν οἱ ἀσπ-
αίσοι διὰ γραμμάτων ἄ-
νω, ὅσοι νῦν γινωσκόμεται.
* * * Ἄ * * * ὁρίσονται; Μῦθος, καθεῖνος,
* * * ἦ * * * πόλλην περιήτησι τῆς Γε-
* * * ἀλλαιας, διαγινώσκῳ δὲ ἔγκρ-
* * * ὁτις ἴσως ἀρχαίου βρ-
* * * ἀλοπαίδο; καὶ ὅσοι τῆς Ἑλλάδος.
Ἑσπῆλι ἀπὸ τοῦ Τυκίνοθου

528. Ἐπιγραφή

O M O N
E Π Σ Ι
Y O Θ I
Ἑσπῆλι ἀπὸ τὸ Ἀγαθῶ

529. Ἀρροσιγίσις ἐξ Ἀνεπιθέτων

Νὰ εὐρησῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοί-
αυτά, ὅσοι τὰρχικῶς τῶν νῆποτελοῦ ἀπαρτι-
των ἐπιπέτων.

Ἀρχή, χαλεπὸν, μέτω, ἰσχνός, ὀμοκῆσι, ἡ
ποδυκῆσι, κίελα.
Ἑσπῆλι ἀπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς 4ῆς
530. Φωνηνοτόμιον
νϵ κ μναι στυ
Ἑσπῆλι ἀπὸ Στῶν Κελαῶθ
531. Γότφος
Ἰ I μόνος εἶνε φόρος
ἐν ἐν
Ἑσπῆλι ἀπὸ τοῦ Σερατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

12—137
Ἰδρόθη ἐν Ἀθήναις σύλλογος ὑπὸ τῆς ἑπωνυμίας
ἰ «Ἑλληνικός Δεσμός» πρὸς διάδοσιν τῆς
Διαπλάσεως καὶ βροδύσειν τῶν καλλιτέρων φε-
διωνομῶν. Ἀρχιμέθω μέλη εἰ ἀμφοτέρων τῶν
φύλων. Σύνδρομη μηνιαία. λατ. 30. Γενναῖον
ἀρχιπροσῶν ἐξελέγησαν : πρόεδρος Κωνσταν-
τινὸν Ἀβασαν γρῆματιῆς Χρυσουλατῆς Ἀ-
στῆρι, ταμία Γαλατὴν Στανουράτων. Ἀπεσπ-
τινον, Γ. Χρῆστῳ Δικαίου 18, Ἀθήνας.

12—138

ΚΑΡΥΑΤΙΣ
ἴδουσαι μὲ μῆνα ἀνταλλαγῆ Μ. Μυστικῶν ;
Ἀπάνησί μου.

ΤΡΕΛΛΗ ΑΓΑΠΗ

12—139
Τραγοῦδι τῆς Δευτερίας, Ἄθῳ, 18η
Μαίου 1915, Διάττονον Ἀστῆς, Ἀ-
ρροσιβιολέτα, Κάστρο τοῦ Ὀδυσσόου,
Νεαγὲ Ἰαπίνη, δὲν οἰς ἕσπειλα τερράδα Μ.
Μυστικῶν, ἐπιτῆ δὲν εἶδα τὰς προτάσεις αὐ-
θὰ οἰς στείλω μῆλις λάβω ἀπ' τῆ Διάπλα-
σῆ.

12—140

Πόρσοσι, Κόρη Μορηδῆ Ἰούδιον ἔσπειλα Μ.
Μυστικῆ διχὸ οἰας δὲν ἔλαβῳ ἢ ἕσπειρον
ἔχει ἔμα. Ἐθνοφιλικῆ, Ἑλλῆν Ὀλοβιου,
Ἀκτῆ, Νέων, Μανόν, Νεαγὲ Ἰαπίνη
Μαριατοπούδα, ἔσπειλα ἑπημένῳ.
Τραγοῦδι Δευτερίας

ΟΙ ΑΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λέσεις ἀδικαίως ἐπὶφάδιον
ἐλέηθησαν ἀπὸ 30 Ἀγ. 5 Ἑβραίου

ΑΘΗΝΟΝ : Χ. Παναγιώταρος, Κρ. Α. Νου-
κότης, Α. Γ. Ἀντωνίου, Νικόλ Γ. Γεωργίου,
Μ. Α. Δαμοῦδης, Σ. Π. Γαϊλῶσι, Ἀνδρῆ Δεφ-
μετίσι, Κωνσταντῶν Ἀβασαν, Χρυσουλατῆς
Ἀστῆς, Γαλατὴν Στανουράτων, Κ. Χρῆστῳ Ἄρ-
κταῦδον, Α. Α. Ἀργυροῦ, Σανδὴ Γαρμα-
νούδα, Γερμανοκῆσι, Μ. Γ. Σωφῆνῆ, Ἄλ. Μα-
ματῆς, Αἰωνοκῆσι Ἑλλάδος.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ : Στ. Γ. Μανωλατοπούλος,
ΚΟΡΙΝΘΟΥ : Ν. Φουτιῆς, Θεοδῶν Φαίλι, Κο-
κίνα Φοῦδῆ. Σοτ. Ζαχαρατοπούδα, Μπατῆσις Κα-
ρῶσις.
ΑΡΓΙΣΣΗΣ : Ἀθηναῖ Παπακρυωνάδον, ἀ-
φροσφῆσι Βασιλέυς.
ΑΙΒΑΡΤΙΖΙΟΥ : Ἑλλῆ Κῆνεσ, Ζοῆ Αἰέου,
Κοῦλα Καρταῦδον, Ρίτσα Χατῆν, Καλλιῶση Οὐ-
νοβῶσι.
ΑΙΜΝΗΣ : Γ. Α. Ζαχῆσιος, Π. Α. Ζηναῖος,
Π. Κ. Κελέτσοσι.
ΠΑΛ. ΦΑΛΗΡΟΥ : Κ. Ἀντωνιάδης,
ΠΑΤΡΩΝ Ἑβραῖσι Ν. Βουλοβῆσι Κατοῦδα
Παναγιωτοπούδα, Νικόλ Β. Ἀναστοπούδα,
Βασιλεῖ Πατῶθ, Ἰωάν Γ. Τονιάδης, Νελλῆ Γ.
Σοφαναπούδα, Αἰέτις, Βασίλι Γ. Σοφῆ, Μαν-
θη Δασῆσι, Νεῖκος Β. Ἀντωνοπούλας.
ΠΕΙΡΑΙΕΩΣ : Ἄρτ. Κ. Κόλλας, Σ. Α. Σπῆ-
λατοπούδα, Α. Ἀρῆδης, Αἰγῆ Κ. Κόλλας, Π.
Κ. Κονταῖσι.
ΣΥΡΟΥ : Γ. Γ. Γιωργιάδης, Θεοδωρα Γ. Με-
καῖ, Μαρίνα Π. Κατωμανῆ.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ : Ναν. Γ. Βασιλοπούλα, Ἀλέξ.
Α. Κοντοπούλα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον ἐὼν ἀναγῆσι τὸ διόνομα ἐπέθετο ἐς
τὴν ἀποκρίσι καὶ ἐλέηθησαν οἱ εἶσι τοῦς
ΧΡΗΤΟΣ Α. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ ἐν Ἀθήναις,
ΣΟΦΗΡΑ ΖΑΡΑΜΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Κοζῆναις
καὶ **ΔΕΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΚΟΛΛΑΣ** ἐν Πελαγονίῳ
ὅσοι ἐνεβραβῆσαν διὰ ταῖς μῆνας ἀπὸ 1ης
Ὀκτωβρίου.